Ч. 103 Неділя 10 (22) мая 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Поклик ческих консерватистів до німецких клерикалів. — З угорского сойму. — Вілем Ґледстон.)

Сими днями вийшов в пражскій Politik поклик ческих консерватистів до німецких клерикалів. Суть того поклику лежить в тім, що ческі консерватисти послідний раз накликують клерикалів-Німців, аби сполучили ся з ними, а відцурали ся опозицийних партий німецких.

В теперішній борбі, що розвела ся в державній Раді, — каже „Politik“ — не розходить ся Німцям о язикові розпорядженя або мниме угнетенє їх елементу через Славян. Се лише пуста вивіска. Німці не трівожні о своє національне істнованє. Теперішна борба — се епохальна борба межи двома принципами, спір о те, чи Австрия має бути управляна на лад Угорщини в ліберально-жидівскім напрямі з менчестерскою школою, чи в дусї консерватизмі, що шанує всякі права людскі і пересьвідченя релігійні, а дбає про правильний поступ і поратунок біднїйших верств.

Ви, заманені бар. Діпавлім, заявили вже, що будете голосувати за знесенєм язикових розпоряджень в Чехії і на Моравах. А якже приняли лїберали німецкі сю вашу оферту? Чи припали они вас з щиростию до себе? Чи прирекли вам осущити вашу проґраму? Чи піддержать ваші змаганя? Чи тїшать ся вашим зворотом в лїво? Нї одно, нї друге. Противно. Они глузують з вас і уважають вас своїми рабами, що на будуче мусять ходити в ярмі жидівского лїбералїзму. Пос. Лехер висьпівав вам вже пісню будуччини вашої. Від консерватистів, з котрими лучила вас давна приязнь, ви відскочили, але відскочивши убили себе власноруч. Пос. Лехер сказав вам найвиразнїйше, що першою роботою єго сторонництва буде: „викурити“ вас з Горішної Австриї, Сольногороду і Тиролю.

Лучачи ся з вами, ми (ческі консерватисти) дали вам слово, що сховаємо ческий лїбералїзм, котрий вас разив, під спудо. Нинї відступили ви від нас і розвязали сим самим руки сему ческому лїбералїзмови. А що стане ся, як би случайно прийшло до порозуміня межи німецким а ческим лїбералїзмом? Де ви дїнете ся тоді?

Нинї ще час, завернути з хибної дороги, на котру вас для красних очий німецкої Gemeinbuergschaft ведуть деякі ваші провідники. Ми ще раз готові подати вам руку не для ратованя себе, але для ратованя вас перед тим всїм, що приносить з собою німецкий лїбералїзм. Можете вибирати....

На вчерашнім засїданю угорского сойму мотивував пос. Кошут своє внесенє в справі додаткового кредиту 30 мілїонів. Бесїдник заявив, що в наслїдок поступованя спільного Правительства нарушено право буджетованя. Угорске правительство також нарушило закон, солїдаризуючи ся зі спільним Правительством. В тім лежить новий доказ, що делеґациї служать лише за машину до голосованя. Нїхто не буде такий легковірний, аби гадав, що чужі держави не знають о нових уоруженях, які перевозить правительство. Бесїдник просить вкінци аби єго внесенє поставлено на дневнім порядку. — Президент міністрів бар. Банфі спротивив ся тому. Нема нїякої потреби радити над тим внеском, бо зміст єго не відповідає правдї, а мотивованє просто безосновне. Правительство пересьвідчене що додатковий кредит був потрібний; посол Кошут помиляє ся, коли гадає, що гроші вже видано, бо навіть тепер, вже по ухваленю тих сум, всїх гроший ще не видано. Правительство старало ся лише поробити всї замовленя в пору, аби не було запізно. В прочім наради над спільними видатками належать до делеґаций а не до сойму. — По тій бесїдї міністра палата відкинула внесенє Кошута.

Передвчера о год. 5 зрана помер найбільший сучасний державний муж Анґлії Вілем Ґледстон на хоробу серця, на котру терпів від двох лїт. Він уродив ся 29 грудня 1809 р. в Лївергули і походив з дуже богатої міщаньскої родини. В р. 1832 вийшов він до парляменту і пристав до крайно консервативного, аристократичного сторонництва торисів. Від р. 1834 занимав він без перерви всїлякі і найвисші становища; був міністром скарбу, кольонїй, управителем монетарнї. В р. 1846 перейшов Ґледстон на сторону лїбералів, а поваливши торисівский кабінет, був знов на два навороти міністром скарбу. В р. 1866 порушив він справу ірляндску, котрій до смерти остав вірний. Коли в тім роцї єго сторонництво при виборах взяло рішучу перевагу, став він премієром і остав на чолї правительства аж до р. 1874. Уступивши місця Дісраельому, станув

---

2)

Полонений на Кавказї.

(Правдива подія — гр. Ф. Толстоя. — З російского).

(Дальше).

Хороша, делїкатна, може тринайцятьлїтна дївчина, подібна з лиця до чорнявого Татарина, надбігла на єго поклик. Видко, що то була єго дочка. Она мала також чорні, блискучі очи і милі черти лиця. Єї одяг складав ся з синьої сорочки, з широкими рукавами, без пояса. Рубець, перед сорочки і рукави були обшиті червоною стяжкою. Мала штани і черевики, а по них другі, більші з високими запятьками; на шиї висїло кілька низок самих піврублївок. Голова не була прикрита, коси чорні, а в них стяжка з монетами і срібний рубель.

Отець щось їй приказав. Она побігла і вскорі вернула з малим бляшаним збанком назад. Подала Шілїнови воду, сїла на пяти і так зігнула ся, що колїна стояли майже висше плечий. Так сидїла з широко отвореними очима і дивила ся на Шілїна, як на дику зьвірину, коли він пив воду.

Шілїн віддав їй збанок. Як дика коза відскочила від него. То бавило єї вітця. Він післав єї ще кудись. Взяла збанок, побігла і принесла прісного хлїба на округлій дощцї, сїла знов як перше, зігнула ся і заєдно дивила ся на Шілїна.

Татари відійшли і двері замкнули ся знов. Вскорі прийшов до него знов наймит і крикнув:

— Гей, пане, гей!

І він не умів по російски. Однако Шілїн зрозумів, що він кличе єго кудись іти.

Шілїн спробовав іти з дибами, штигулькав, не міг добре ступати і мусів на бік ставляти ногу. Ногаєць вивів єго з шопи. Він побачив татарске село, десять домів і мошею зі струнким мінаретом. Коло одної хати стояли три осїдлані конї. Хлопцї держали їх за поводи. З тої хати вибіг скоро чорнявий Татарин і почав махати Шілїнови рукою, аби ішов до него. Він сьміяв ся, говорив щось своєю мовою, обернув ся і знов щез в дверех.

Шілїн війшов до хати. Хороша комната, стїни гладко вимащені глиною. Вздовж передної стїни лежали пухкі подушки, бічні стїни були обвішані дорогими диванами, а на диванах висїли рушницї, пістолети, шаблї, всьо в срібній оправі. Коло одної стїни стояла мала, низька печ. Помоста не було, однако земля була чистенька як стіл; цїла перша половина була застелена коцем, а на нїм були розпростерті дивани, на котрих лежали подушки.

На диванах сидїли в самих черевиках, без верхних, більших, Татари: чорнявий, рудий і три гості. За плечима у кождого лежала мягка подушка, перед собою на малій, округлій дощинї мали пшоняні пляцки, розтоплене масло в мисчинї і татарске пиво — буза — в збанку. Їли руками, їх пальцї були замащені.

Чорнявий підняв ся і велїв посадити Шілїна побіч, але не на дивані, а на самій земли; відтак сїв знов на своє місце і частував своїх гостий пляцками і бузою. Наймит показав Шілїнови місце, де має сїсти, стягнув свої капцї і поставив їх коло дверий до ряду з черевиками инших і сїв на коцї коло господаря. Єму аж слина текла, коли бачив як они їли.

Коли Татари зїли пляцки, з'явила ся господиня в такій самій сорочцї, як еї дївчина; голову мала заслонену хусткою. Забрала що не доїли і поставила перед гостий миднйцю і воду в збанку з вузкою шийкою. Татари обмили собі руки, зложили їх і повклякали до молитви. По молитві наступила коротка нарада. Відтак почав один з Татарів-гостий говорити до Шілїна по російски.

— Тебе — сказав — взяв в полон Казі Мугамед — і показав на рудого Татарина — а Абдул-Мурад відкупив тебе. — При послїдних словах показав на чорнявого.

— Тепер Абдул-Мурад єсть твоїм паном.

Шілїн не відзивав ся.

Тепер почав знов говорити Абдул-Мурад, показував на Шілїна і повтаряв часто слова.

— Волк Урус, хорошо Урус?

Відтак відозвав ся товмач:

— Він позваляє тобі писати до дому, аби прислали за тебе викуп. Скоро дістане гроші пустить тебе на волю.

Шілїн подумав і спитав:

— А кілько викупу хоче?

Татари нарадили ся і відтак сказав товмач:

— Три тисячі рублів.

знов на чолї опозициї. Перед росийско-турецкою війною в р. 1877—1878 видав брошуру про різнї в Болгариї і причинив ся опісля богато до утвореня болгарского князївства. Длятого тепер на вість про его смерть болгарскі дневники появили ся з чорними обвідками. В р. 1881 став він вдруге премієром, уступив в липни 1885, в сїчни 1886 р. знов стає премієром і був ним сим разом лише рік. В р. 1892 маючи вже 83 лїт, станув по раз четвертий на чолї кабінету, а уступив, утомлений лїтами і працею в мартї р. 1894. Гледстон був знаменитим в скарбовости, дуже добрим бесїдником, а навіть ученим з своїх наукових праць про Гомера.

Новинки.

Львів дня 21-го мая 1898.

— **Є. В. Цїсар** удїлив з своїх приватних фондів 100 зр. на будову церкви сьв. Спасителя в Судовій Вишни.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав судовому канцелїстови Йос. Щетиньскому в Перемишлянах при нагодї его переходу на пенсию золотий хрест заслуги.

— **Іменованя.** П. Президент Мінїстрів іменував секретарів Намістництва Вяч. Залеского і Стан. Лїндого старостами, а повітового комісаря Едв. Чермака секретарем Намістництва.

— **З львівскої аепархії.** Архієрейску грамоту похвальну одержав о. Іван Сологуб парох Неслухова. — Митрополича консистория удїлила признане за ревне подаване науки релїґії оо.: Юл. Яримовичеви з Вільхівця, Вол. Глїбовицкому зі Стрілок і Ник. Сенишиному з Берездовець. — Відпустку від прихода одержав о. Стеф. Коблянський з Драганівки на три місяцї. — Презенту на Волю гологірску одержав о. Клим. Базилевич, дотеперішний завідатель тої парохії.

— **Вибори до ради повітової в Жовкви** розписало ц. к. Намістництво для ґрупи сїльских громад на день 27 червня, для громад міских на день 28 червня, а для більшої посїлости на день 30 червня. — В повітї жовківскім вибирає ґрупа більшої посїлости вісьмох членів, ґрупа міст і місточок шістьох, а ґрупа сїльских громад дванайцятьох.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пініньский виїхав передвчера пополудни до Буска, аби зложити візиту ґр. Казим. Баденїому. В ночи того самого дня повернув п. Намістник до Львова.

— **Концерт** заходом руско-народних товариств в Коломиї відбуде ся в недїлю, дня 22-го мая 1898 в сали каси щадничої, в память ювилеїв: 100-лїтної річницї відродженя лїтератури руско-українськой і 50.лїтної річницї знесеня панщини в Галичинї, після слїдуючої проґрами: 1)Вступне слово. 2) Лисенко — Верховино, відсьпіває хор мішаний „Коломийского Бояна“ в супроводї фортепяну, на 4 руки. 3) Сольо фортепянове: Grande fantaisie de Concert sur de thêmes Ukrainiens par Jedliczka. 4) Нижанковский — 3 окрушків, відсьпіває хор мужеский з Печенїжина. 5) Слово про Котляревского і відроджене руско-українскої лїтератури. 6) Матюк — Прийди весно, відсьпіває хор мішаний „Коломийского Бояна“ в супроводї фортепяну. 7) Декламация. 8) Вербіцкий — Огнї горять, відсьпіває хор мужеский з Печенїжина. 9) Сольо сопранове *** 10) М. Пачовский — Чумаки, мішаний хор подвійний з дуетом і сольом, на народних мотивах, відсьпіває хор мішаний „Коломийского Бояна“. Закінчить; Образ з живих осіб при сьпіві сполучених хорів „Коломийского Бояна“ і хору з Печенїжина“. По концертї відбуде ся комерс в бічних комнатах Каси щадничої. — Вступ: фотель 1 зр., крісло І-рядне 80 кр., ІІ-рядне 60 кр., партер 30 кр., для учеників 15 кр., ґалєрия 20 кр. Вступ для селян вільний. Білетів можна дістати наперед в Народній торговли, а в день концерту від 6-ої години вечером при касї. Початок о годинї ½8 вечером. Чистий дохід призначений на цїли добродїйні льокальні.

— **Вокально-декляматорский вечерок** відбудесь дня 26-го мая в Городку, в цїли відсьвяткованя 50-лїтного ювилея знесеня панщини і відродженя галицкої Руси, при співучасти хору „Львівского Бояна“. В проґраму вечерка увійде: 1) Хор мужеский Бояна. 2) Відчит. 3) Хори Бояна. 4) Декламация п-ни І. Д. 5) Сольо-сьпів мужеский (члена Бояна). 6) Хор Бояна. 7) Фортепян. 8) Сольо-спів. 9) Хор Бояна. — Початок о годинї пів до 8-ої вечером. — Цїни місць (невиключаючи добровільних датків): крісло перворядне 1 зр., другорядне 70 кр., місце сидяче 25 кр., вступ на салю для селян 10 кр. Чистий дохід призначений на фонд будови „Народного Дому“ в Городку.

— **Шлях Львів-Лавочне.** Для улекшеня туристичного руху до всхідних Бескидів буде зелїзниця видавати в часї від 28-го мая до 15-го вересня 1898 поворотні білети ІІ-ої і ІІІ-ої кляси з 50 % зниженем цїн їзди і з 3-дневною важностию для отсих стаций: З Перемишля і зі Львова до Сколього, Гребенова, Тухлї, Славска і Лавочного. Ті білети буде ся видавати: зі Львова кождої суботи і кождого дня, попереджаючого сьвято, до особових поїздів, що відходять о 3-ій годинї по полудни, взглядно о 7-ій вечером, а в недїлї і сьвята (також і в рускі) до особових поїздів, що відходять о годинї 5-ій, мін. 20 рано, взглядно о годинї 9-ій, мін. 15 перед полуднем. — З Перемишля: кождої суботи і кождого дня, попереджаючого сьвято, до особового поїзду, що відходить о годинї 3-ій, мін. 15 по полудни, а в недїлї і сьвята (також і в рускі) до поїзду, що відходить о годинї 12-ій, мін. 49 в ночи. — Поворот може наступити яким небудь особовим поїздом, однако їзда з поворотом мусить розпочати ся перед північчю третого дня важности білету. — Для товариств або корпораций, складаючих ся що найменше з 20 участників, котрі викажуть ся відповідною леґітимациєю, будуть ся видавати згадані білети до їзди також в инших днях тиждня за окремим дозволом. О той дозвіл треба вносити поданє до Дирекциї зелїзниць у Львові що найменше на тиждень перед наміреною прогулькою.

— **В Калуши** розбили невислїджені доси злочинцї в ночи з 17 на 18 мая скарбону в міскій церкві і забрали з неї кількадесять зр.

— **З північної Америки** пишуть: Дня 6-го червня с. р. відбуде ся в читальни імени Т. Шевченка в Джерзі Сітї, в память 50-лїтних роковин знесеня панщини в Галичинї, баль руский получений з відповідним відчитом, співами народних пісень і декламациями. — Дня 8 червня відбуде ся головна конвенция „Союза“ в Шенандорі. В конвенциї возьмуть участь відпоручники з цїлої

— Нї — відповів Шілїн — так богато не можу дати.

Абдул зірвав ся з місця, почав вимахувати руками і говорить до Шілїна. Єму здавало ся, що его Шілїн розуміє. Відтак знов спитав товмач:

— А кілько ти даш?

— Пятьсот рублїв.

Знов розпочала ся жива розмова між Татарами.

Дрожачи з гніву став Абдул кричати на рудого.

Але той лиш прижмурив очи і цмокнув.

Вкінци втихомирили ся а товмач сказав:

— Пятьсот рублїв викупу за мало. Пан сам заплатив за тебе двіста рублїв. Тілько був єму винен Казі-Мугамед. Замість гроший взяв тебе. Три тисячі рублїв; з того не можна нїчого опустити. А як не хочеш платити, то побють тебе нагаями і вкинуть в яму.

— Е — подумав Шілїн — тут було би зле бути боягузом. — Він встав і сказав до товмача:

— Скажи єму, що не дістане нїчого, коли гадає, що зуміє мене застрашити. Не буду навіть писати за грішми. Я перше не бояв ся вас, не бою ся і тепер.

Товмач оповів їм то і всї стали знов говорити і радити ся.

Они довго спорили. Вкінци підняв ся чорнявий і приступив до Шілїна.

— Урус — сказав. — Ти джіґіт, джіґіт з тебе Урус. — Джіґіт означає в їх бесїдї хороброго чоловіка. Він засьміяв ся і сказав щось до товмача, а той обернув ся до Шілїна з словами:

— Маєш дати тисяч рублїв.

Шілїн стояв на своїм.

— Більше як пятьсот рублїв не дам. Як мене убєте, то й того не дістанете.

Татари поговорили з собою, вислали кудись наймита і дивили ся то на Шілїна, то на двері. Наймит вернув, а за ним появив ся грубий, босий, обдертий чоловік також в дибах.

— Ох — зітхнув Шілїн, пізнавши Костилїна. Они й его зловили. Они сїли побіч себе і почали собі оповідати, що з ними стало ся, а Татари мовчали і придивляли ся їм. Шілїн оповів перший, як єму пішло, а Костилїн сказав, що его кінь не міг бігти, а рушниця спалила і що як раз той Абдул дігнав его і взяв в полон.

Абдул підняв ся, показав на Костилїна і щось сказав. Товмач пояснив їм, що мають того самого пана. Хто постарає ся скорше о гроші, той скорше буде на волї.

— Диви ся — сказав відтак до Шілїна. — Ти гнїваєш ся, а твій товариш цїлком спокійний. Він написав до дому і єму пришлють пять тисячі рублїв. Тому будуть его добре кормити і нїхто не сьміє зробити єму кривди.

Шілїн відповів:

— Мій товариш може робити що хоче. — Він імовірно богатий, а я нї. Що я сказав, при тім стою. Можете мене убити, то не поможе вам нїчого, о більше як пятьсот рублїв навіть не пишу.

Всї мовчали. Нараз підняв ся Абдул, взяв в руку малу скринку, витягнув з неї перо, кусник паперу і чорнило, положив то всьо перед Шілїна і сказав:

— Пиши!

Заявив, що пристає на пятьсот рублїв.

— Зараз — відозвав ся Шілїн до товмача — скажи єму, аби нам давав добре їсти, одіж і чоботи як годить ся. Також нехай лишить нас разом, аби нам не кучило ся та й нехай здойме з нас диби. — Сказавши то поглянув господареви в лице і засьміяв ся. Той засьміяв ся і собі, вислухав его бажаня і відповів:

— У мене буде вам дуже добре. Кождий дістане черкеску (кафтан) і пару чобіт, будете одїті як пани. А їсти будете як князї. А хочете бути разом, то можете мешкати в шопі. Лиш диб не можу з вас здоймити, бо ви могли би легко утечи. Але на ніч буду вам їх здоймати. — Потім встав, поклепав Шілїна по плечи і сказав: — Ти добрий, написав, і я добрий.

Шілїн написав лист і їх обох з Костилїном відведено до шопи, принесено їм кукурузяної соломи, збанок води, хлїба, дві черкески і дві пари старих вояцких чобіт. Они певне були здоймлені з убитих вояків. На ніч знято їм диби і заперто в шопі.

III.

Так пережив Шілїн з своїм товаришем цїлий місяць. Господар був все вдоволений. — Ти, Іван, добрий — я, Абдул, добрий. — Але він зле їм давав їсти. Їм давано лише прісний хлїб з пшона, а нераз то й сире тїсто.

Костилїн написав ще один лист до дому. Він ждав на присилку гроший і нудив ся. Цїлими днями сидів в шопі і числив, коли повинен надійти лист, або спав. Але Шілїн думав: — Звідки возьме мати тільки гроші для мене? Она й так жила майже лиш з того, що я їй присилав. Мусить дати послїдне, аби зібрати пятьсот рублїв. Як Бог дасть, увільню ся сам з тої неволї.

І він ходив по селї, свистав пісоньки, або сидів в шопі і займав ся ручними роботами: то лїпив з глини ляльки, то плїв з лозини коші. Бо він знав різне ремесло.

Раз вилїпив ляльку і поставив єї на даху. Она мала ніс, руки і ноги і мала татарску сорочку на собі.

Татари несли воду. Дочка господаря, Дінка, побачила ляльку і прикликала другі Татарки. Они поставляли збанки на землю, приглядали ся ляльцї і сьміяли ся.

Шілїн здоймив ляльку з даху і хотів їм дати єї, але они бояли ся брати єї. Він поставив ляльку назад на дах, пішов до шопи і уважав, що буде дальше.

Діна прибігла, оглянула ся, вхопила ляльку і утїкла.

На другий день раненько побачив, як Діна виходила з ляльков з саклї. Она прибрала єї, колисала як дитину і співала татарску пісню, немов би хотїла єї приспати. Надійшла єї мати, стала на неї сварити, вирвала від неї ляльку а єї саму заставила до роботи.

американьскої Руси. Того самого дня відбуде ся також обхід 50-ювілею знесеня панщини.

— **Намірене самоубийство.** Вчера перед десятою годиною вечером недалеко стациї електричного трамваю коло віденьскої каварні на перехрестю улиць Килиньского з Гетманьскою, кинула ся на трамваєві шини молода може 20-літна женщина незнаного назвиска. Надїзджаючий віз трамваю — завдяки незвичайній притомности кондуктора, що здержав в однїй хвили ваґон і дощкам уміщеним перед колесами, котрі відсунули самоубийницю на бік — не покалїчив єї, так, що зпід него добуто єї цїлком неушкоджену. Спроваджена на поліцийну інспекцию не хотіла відповідати на ніякі питаня. Лиш спазматичний плач потрясав нею довгий час. Єсть то хороша женщина, русява з темними очима і дуже прилично одїта.

— **Нагла смерть.** Передвчера номер у Львові на удар серця пенсионований полковник артилериї Жигм. Пясецкий. Покійний мав 60 лїт.

— **Дефравдант.** Антін Вацек, вахмістр 11 полку уланів, спроневірив в Перемишли на шкоду войскового скарбу около 2000 зр. і утїк з своєю любовницею Левію Буґар до Львова. Тут, коли в однім шинку любовна пара забавляла ся, віднайшов єї поліцийний аґент і арештувавши обоє, відставив Вацека до войскового арешту, а его любку на поліцию.

— **Робітнича справа у Львові.** Президент міста др. Малаховский і кількох радних були вчера в полуднє у п. Намістника ґр. Льва Пінїньского, аби представити єму ухвали львівскої ради міскої в справі робітничій. Ґр. Намістник відповів, що зарядить всьо що можливе, а іменно аби старости сусїдних повітів оголосили зараз як найобширнїйше зміст звістних ухвал ради міскої о зменшеню числа робітників з днем 23 с. м. і щоби здержуючи населенє від виходу до Львова, повідомили его, що найде оно заробок в повітї при публичних роботах, котрі будуть заряджені в найблизших днях. Рівночасно зарядив п. Намістник васиґноване фондів на згадані роботи. — Від п. Намістника удала ся депутация до п. Маршалка краєвого з просьбою, аби краєві публичні роботи як найскорше розпочали ся, особливо в околици Львова, бо лиш то може спинити наплив доохрестного населеня до міста. Ґр. Маршалок обіцяв також зробити, що лиш буде лежати в его силї.

— **Жертви алькоголїзму.** Австрийска статистика провірила, що на сотку божевільних припадало в Долїшній Австриї в 1894/5 р. в закладі божевільних у Відни 40%, а в Кльостернайбурзі 50% таких, що збожеволіли в наслїдок правильного уживаня горячих напитків. В прускиx закладах виносить той процент 35, 36 до 40. Мужчини переважають в тім числї.

— **Парлямант вязницею.** Социялїстичний італїяньский посол Песцетті, зі страху перед увязненем, сидить в парляменті на Монте Чіторіо. Детективи окружили парлямент, щоби небезпечна птиця не утекла. Песцетті одержує поживу з сусїдної каварні Colonna, а від часу до часу розмавляє з вікна з детективами.

— **Померла** Розалїя з Тарасевичів Лятошиньска, вдова по бл. п. Михайлї Лятошиньскім, пароху у Вільшаници коло Яворова, у свого сина у Вільшаници, в 82-ім році житя.

Оповіщенє.

Маю честь повідомити П. Т. Публику місцеву і доокрестну, що мою торговлю мішаних товарів і виробів масарских переніс я до мого власного дому при улици Делятиньскій (побіч реальности п. Кноля) і заосмотрив єї в нові добірні товари, вино, сьвітло і т. д. Поручаючи ся ласкавій памяти і взглядам прошу о піддору мого християньского склепу. — З глубоким поважанєм *Захарий Гриньовский*, купець в Надвірній.

Телеґрами.

Відень 21 мая. Рада державна скликана на день 1 червня.

Атени 21 мая. Турки вийшли вже з цїлої полудневої Тесалїї.

Льондон 21 мая. Обі палати парляменту ухвалили поховати Ґлєдстона коштом держави і поставити єму памятник в катедрі вестмінстерскій.

Мадрид 21 мая. Фльота іспаньска під командою Черверы приплила до Сантіяґо на Кубі. Тут велика радість, що удало ся її оминути американьску фльоту. Два американьскі кораблї, що стали в Сантіяґо утікли.

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (кліш зроблений за границею). Коробка того листового паперу враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти") по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-європ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Скольoго [2])	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 8 мая до 11 вересня. [4]) Від 8 мая до 11 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. [6]) Від 1 липня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. [8]) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в неділї і сьвята.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·46 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5 40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Скольогo і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Скольогo	—	—	—	12·00	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

[1]) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. [2]) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. [3]) Від 1 липня до 15 серпня вкл. [4]) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. [5]) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Шілїн зробив другу ще красшу ляльку і дав єї Діні. Раз принесла она малий збанок, поставила его, сїла, видивила ся на Шіліна і сьміючи ся показала на збанок.

— Чого она сьміє ся? — погадав Шілїн і взяв збанок та приложив его до уст. Гадав, що то вода, але то було молоко. Він випив его і сказав: Харашо (добре). То дуже утїшило Діну.

— Харашо, Іван, харашо! — відповіла, підняла ся, сплеснула в долонї і вхопивши збанок побігла до хати.

Від того часу приносила єму кождого дня молока. Татари роблять з козячого молока малі грудки сира і сушать їх на сонци, і того сира приносила єму потайки. А коли одного разу єї отець зарізав барана, принесла єму кусник мяса. Она незамітно подала єму і чим скорше утїкла.

Раз зірвала ся страшна буря, цїлу годину лив дощ потоками. Ріки виступили з берегів. Там де можна було ріку перейти в брід майже не умочивши ніг, валила вода на метри високо стїною та несла дерево і камінє. Всюди плили потоки, від громів аж гори тряcли ся. Коли вкінци буря перейшла, плили селом води кождим рівцем. Шілїн позичив собі від свого господаря ножика, вирізав малий валець і кілька дощинок і зробив колесо, а до него прикріпив дві ляльки.

Дівчата поприносили єму шматок і він приодїв ляльки: одну за мужчину, другу за жінку, та й поставив колесо над потічком. Колесо обертало ся а ляльки скакали.

Цїле село збігло ся. Хлопцї, дівчата, жінки і мужчини — всьо придивляло ся колесови і цмокало.

— Отто, Іван!

Абдул мав попсований годинник кишеневий. Він покликав Шіліна до себе, показав єму годинник і мляснув язиком. Шілїн сказав:

— Дай сюди, я его направлю.

Він взяв годинник, розібрав его, відтак знов его зложив і годинник ішов.

То дуже утїшило господаря. Він приніс і подарував Шілїнови старий зношений кафтан. Шілїн взяв — бо що мав робити? Міг ним бодай прикрити ся.

Від тепер тїшив ся Шілїн славою найлїпшого майстра. Почали до него приходити з найдальших сїл: один приніс стару рушницю або пістолет, другий годинник до направи і т. ин. Єго господар дав єму знаряди: сверлик, клїщі і пильники.

Шілїн научив ся трохи по татарски. І деякі Татари привикли до него та кликали на него, коли чого потребували: Іван, Іван! — Але инші дивили ся на него понуро, як на дикого звіря.

Рудий Татарин не міг его стерпіти. Кілько разів побачив его, то хмурив ся і відвертав ся від него, або проклинав. Жив в тім селї також один старець. Він мешкав не в самім селї, а в долинї над рікою. Шілїн бачив его лиш тодї, як він ішов на молитви до мошеї. Старець був маленький, носив довкола шапки обвинене біле сукно, борода і вуси були пристрижені і білі як сніг; лице поморщене і червоне як бурак. Він мав ніс закривлений як каблук, сірі, поганї очи і лише два зуби в устах. Коли ішов дорогою, підпирав ся палицею і дивив ся довкола як вовк. Кілько разів побачив Шіліна, червонів від гнїву і відвертав ся.

Одного дня зійшов Шілїн в долину, аби побачити, де мешкає старець. З дороги увидів малий, обведений муром огород. За муром росли вишнї, посеред котрих стояла мала хата з плоским дахом. Шілїн підійшов близше і побачив плетені з соломи улиї. Довкола них весело лїтали і бренїли пчоли. Старий клячав коло одного уля і щось там робив. Шілїн вилїз на мур, аби лїпше видїти, але при тім ударив дибами о камінь. Старець відвернув ся, скрикнув, витягнув скоро із за пояса пістолет і вистрілив. Лиш з трудом удало ся Шілїнови утечи і скрити ся поза камінем.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).